

INFO CUP

Arrelem el **CANVI!**

El proper 26 de maig de 2019 hi ha una nova convocatòria d'eleccions municipals i aquesta serà la tercera vegada que ens hi presentem. Ens queda llunyà aquell 26 de març de 2011, quan vam presentar per primera vegada una llista electoral al poble d'Artés. Ha plogut molt des d'aleshores: hem pogut participar en la política municipal des de l'oposició i també des del govern, ocupant l'alcaldia aquests darrers dos anys.

Des del començament hem posat per davant el nostre programa polític i la nostra manera de funcionar i és ben cert que governar amb pacte implica necessàriament variar els teus posicionaments inicials. **El nostre objectiu és incidir en política municipal per bastir un nou model socioeconòmic centrat en els col·lectius humans i el respecte al medi ambient. Un model que defensa el sector públic, que impulsa cooperatives i altres formes d'economia social i solidària des de la màxima responsabilitat en la gestió i el control democràtic dels recursos comunitaris.** Hem treballat per assolir aquest objectiu des de l'oposició i des del govern, però no ens enganyem, l'escenari que ens ha permès incidir més i més ha estat ocupant l'alcaldia aquests darrers dos anys. Aquesta posició ens ha permès aplicar polítiques i engegar projectes que estaven encallats (per manca d'equip tècnic, per manca de voluntat o per tenir altres prioritats o plantejaments polítics). Ens referim per exemple a les millores en mobilitat, apostant per la peatonalització i la unidireccionalitat de diferents carrers, en la municipalització de diferents serveis, en l'inici del debat sobre un nou POUM, en l'obertura d'una oficina d'habitatge, o també en els canvis introduïts a la Fira.

És per tot això que ara és el moment de fer més poble, i arrelar el canvi que hem liderat; una manera de fer que surt de l'espiral de la gestió del dia a dia (que també entomem) i que pensa en polítiques i projectes de futur. Serà amb algunes cares noves (i amb altres que no ho són) perquè aquest és un projecte col·lectiu on l'important són les idees, el compromís i no tant les persones que encapçalen.

Per aquestes eleccions l'assemblea de la CUP ja ha decidit la composició dels primers set llocs de la llista electoral. En Pere Bitriu Comallonga serà l'encarregat d'encapçalar una llista renovada, però que manté l'experiència d'alguns dels regidors i regidores que estan a l'actual equip de govern i la mateixa il·lusió amb què vam iniciar aquest projecte ara fa 8 anys. Completaran els set primers llocs l'Israel Falcó Martínez -actual regidor d'habitatge, hisenda i recursos humans-, la Mariona Altimira Sallent, l'Àngel Camacho Pérez, l'Anna Sánchez Tort -actual regidora de solidaritat, protecció civil, seguretat ciutadana i serveis socials-, en Kiku Casadevall i Pérez, i l'Alba Vinyes Cormina.

La llista va ser votada després d'un procés obert de proposta de candidats/es i tenint en compte el codi ètic amb el qual ens vam presentar fa quatre anys. Aquest codi, entre altres coses, implica que els càrrecs electes no poden repetir més de dues legislatures consecutives per tal de poder garantir la necessària renovació d'equips i d'idees. Així, l'Ernest Clotet, actual alcalde i qui fins ara ha estat la cara visible del nostre projecte polític, no serà el candidat a l'alcaldia en compliment del compromís anterior tot i que seguirà treballant en el sí de l'Assemblea per consolidar la feina feta aquests últims 4 anys.

Les 7 primeres DE LA LLISTA

1. Pere Bitriu Comallonga. Artés. 35 anys. Llicenciat en Biologia. Actualment treballa de professor d'Educació Secundària a l'Escola Vedruna d'Artés. Membre del grup NEI teatre d'Artés i de l'AMPA de l'Escola Municipal de Música d'Artés. Vinculat al MIJAC (ara Esplai el CEP) i la Comissió Correllengua, de la qual en va ser un dels impulsors. Membre de l'esquerra independentista des de l'any 2000 va ser un dels promotors d'Artés Decideix i del Grup Ecologista Formació Artés.

Posar el POUM AL CENTRE

“Que el POUM esdevingui una eina d'actualització del nostre entorn pel futur més proper”. Així descriu les nostres intencions, el juliol del 2016, per aconseguir un territori perimetrat en municipi que sigui més just i equitatiu. Mitjançant aquesta eina reguladora, que estableix límits a llarg termini, es pot aconseguir.

Els engranatges de la feixuga eina han començat a girar mitjançant la presentació i tres tallers per poder redactar l'avanç POUM. El primer dels cinc passos, que es pot dilatar en el temps traduït en legislatura, haurà de trobar consens entre totes les formacions representades al consistori, sense donar l'esquena al procés participatiu engegat per i amb la part més important que n'opina: els vilatans.

Aquest procés participatiu -iniciat amb la presentació, seguit de tres tallers temàtics i una sortida de mapeig a veure espais de debat, més una enquesta- ha permès una diagnosi inicial del nostre municipi que ha de servir perquè no restem aliens al nostre voltant i portem la vida al centre com a referència.

Però què vol dir portar la vida al centre?

Sovint, o fins fa res, s'ha associat l'urbanisme amb el creixement, oblidant altres conceptes, que hem d'anar assimilant sense por i acceptar-los com una realitat. Decreixement, compacte o teixit urbà homogeni calculat, ens han de defensar de les constants agressions que el voraç capitalisme del totxo ha practicat, com estructures esquelet, edificis construïts abandonats i altres escenaris rocambolescos que poblen actualment la nostra vila.

Posar la vida al centre no vol dir fer-ho geogràficament parlant. Posar-la al centre significa construir polítiques, cultura, economia i comunitat

que tinguin com a prioritat garantir una vida decent, una vida que cuidi l'entorn i valgui la pena viure pel conjunt dels habitants del municipi.

Posar la vida al centre és construir comunitats i espais on ningú tingui por al futur, on ningú pateixi pel què passarà demà o com viurà, garantint que el voltant sostenible és palpable i aquestes condicions de vida es donen per a tothom.

Posar la vida al centre és construir espais comunitaris on els elements urbanístics, paisatge i medi ambient, estiguin perfectament integrats, creant una simbiosi i lluitant perquè fronteres vials no siguin cicatrius que divideixin el territori.

Posar la vida al centre és articular polítiques mediambientals per aconseguir respirar un aire que no ens enverini.

Posar la vida al centre és promoure cooperatives de consum i espais d'agroecologia perquè els aliments que comprem i mengem ni contaminin el terra al ser conreats ni al ser menjats.

Posar la vida al centre és garantir la inclusió de les persones que venen d'altres llocs, fent de la cultura un eix vertebrador de la nostra societat, on el patrimoni que ens envolta sigui un element de cohesió.

Posar la vida al centre vol dir teixir llaços entre persones d'altres ètnies, persones que pensen diferent, persones diverses.

Totes aquestes formes de posar la vida al centre estan lligades amb l'estructura dels carrers, el paisatge viari, els espais lliures, els equipaments, l'urbanisme en sí i l'habitatge. Lligades a la població, la indústria, l'economia... Lligades a la terra, a la vinya, a les hortes, a les granges, als camins, als boscos....

I sí, **posarem la vida al centre, redactant aquest avanç POUM, com a element participatiu de la realitat de la nostra societat, com a element rupturista i transformador de pràctiques passades i, perquè no es pot entendre de cap altra forma, perquè el POUM ha d'estar al centre de la nostra vida.**

2. Israel Falcó Martínez. Artés 36 anys. Llicenciat en Geologia i Enginyer Tècnic de Mines. Actualment treballa com a professor d'Educació Secundària Obligatòria i ha estat els darrers 4 anys regidor d'Hisenda, Habitatge i Recursos Humans a l'Ajuntament d'Artés. Activament vinculat al moviment de l'Esquerra Independentista des del 2000. Membre de l'Ateneu Popular La Falç, la Colla Castellera Picapolls de la Gavarresa i promotor de la Comissió Correllengua i Artés Decideix.

3. Mariona Altimira Sallent. 24 anys. Graduada en Psicologia. Actualment estudiant de màster en Joventut i Societat. També treballa com a professora en una escola d'anglès. Monitora de l'Esplai El Cep i futura directora de lleure. Vinculada a entitats culturals com Grallers d'Artés. Amb consciència social, ha realitzat voluntariats per a la infància amb situacions de vulnerabilitat

4. Àngel Camacho. Artés. 43 Anys. Diplomant en Ciències Empresarials i Llicenciat en Ciències del Treball. Actualment treballa com a analista/consultor en el sector de les TIC. Membre de l'Ateneu Popular La Falç i dels Picapolls de la Gavarresa. Impulsor de grups d'activisme en defensa dels drets socials i habitatge digne a Artés (Dret a l'Habitatge Artés, Malestar Artés). Mentor en el programa català d'acollida als refugiats.

5. Anna Sánchez Tort. Artés. 46 anys. Diplomada en Fisioteràpia i Osteopatia. Postgrau en Osteopatia Pediàtrica i instructora de pilates titulada. Exerceix d'osteòpata i des del 2017 és regidora de Protecció Civil, Seguretat Ciutadana i Serveis Socials a l'Ajuntament d'Artés. Ha col·laborat com a monitora de Gimnàstica Terapèutica amb l'Esplai Artesenc de l'Amistat. Activista de la Lluita pels Drets de les Dones/Feminista.

6. Kiku Casadevall i Pérez. Artés. 49 anys. Manyà de professió. Ha estat vinculat al FC Artés, primer com a jugador i després com a directiu. Representant de l'Assemblea local de la CUP Artés a l'Assemblea Territorial. Participa de la colla castellera Picapolls de la Gavarresa.

7. Alba Vinyes Cormina. Artés. 42 anys. Mestre, llicenciada en psicopedagogia i DEA en sociologia. Actualment treballa com a assessora LIC als serveis educatius. Vinculada a l'esquerra independentista local, ha col·laborat en la comissió del correllengua. Ha estat membre del MIJAC, del NEI teatre i de Setem Catalunya. Amb experiència en el camp de la divulgació acadèmica, ha escrit L'Escola a Terrassa al segle XX i diversos articles d'història de l'educació.

SOBIRANIA alimentària

Des de que ens llevem fins que anem a dormir la nostra vida està plena de decisions aparentment insignificants. Des de que naixem fins que ens morim la nostra vida està plena d'accions que fem sense ser-ne conscients; aspectes a vegades sistèmics, sense ésser demanats. Tant unes com les altres tenen conseqüències amagades o indesitjades, de les quals només ens n'adonem quan parem i reflexionem.

Però què hi podem fer?

Per començar simplement prendre consciència i, a partir d'aquí, ser sobirans. Podem ser sobirans a molts nivells, però en aquest cas ens centrarem en la sobirania alimentària, que vetlla per afavorir que cada poble pugui esdevenir autosuficient en la producció i gestió dels seus propis aliments. És una opció sostenible, saludable i justa.

Si parlem del que mengem... cal que prenguem consciència dels nostres hàbits alimentaris. Cal que tinguem en consideració, entre altres coses, que segons la nostra alimentació podem millorar o empitjorar la nostra salut, que la manera de conservar els aliments pot alterar el seu valor nutritiu, com es gestionen els aliments per tal que els puguem consumir durant tot l'any, com les conseqüències mediambientals que poden generar alguns models de conreu i un llarg etcètera.

També és important aprendre a valorar els productes de temporada, tan beneficiosos a nivell de salut, plantar productes autòctons, gestionar l'horta sense productes químics afegits, comprar productes ecològics i de proximitat, parar-nos a pensar què perceb el productor per la seva feina; per què el model de vida i el model de consum afecten l'entorn i

a nosaltres mateixes, així com també, el model de conreu i el model de gestió dels adobs afecten el medi del present i del futur.

I aquí entren en joc col·lectius com els de "Som el que mengem" o "Som el que sembrem" que treballen per un model de producció i de consum més just i sostenible, creant consciència social i ambiental. Intenten fer-nos adonar, en l'àmbit de l'alimentació, de totes aquestes coses que per inèrcia o pel consumisme i les pràctiques impulsades pel capitalisme ens porten a fer sense més. Intenten també conscienciar-nos envers el respecte al medi del present i del futur, valorar la feina dels pagesos i les pageses, eliminant l'explotació laboral del sector. Ens ajuden a cuidar les plantes i els animals amb respecte, per així respectar-nos també nosaltres mateixes.

Perquè som llavor i volem sembrar un futur sa i saludable, parem-nos a pensar on comprem, d'on són els aliments que mengem i quants residus innecessaris generem amb la compra d'alguns aliments. Cal que ens ho plantejgem de soca rel: Treballem la consciència individual i col·lectiva, i aprenem a ser conscients que **som el que mengem**.

La lluita pels drets socials bàsics: EL DRET A L'HABITATGE

L'administració pública té l'obligació de fer tot el possible per garantir un habitatge digne per a tothom, fet que en l'actualitat no s'ha aconseguit i Artés no n'és una excepció. Amb l'actual situació d'emergència habitacional s'evidencia que les polítiques públiques desenvolupades en el marc jurídic i econòmic establert no han donat resposta a les necessitats de la població en aquesta matèria.

Tot i estar en un context en què l'Administració no garanteix el dret a l'habitatge, se segueix estigmatitzant qui pateix les conseqüències de l'exclusió residencial. La situació actual ve propiciada pel tipus de polítiques d'habitatge que s'han vingut aplicant els darrers 50 anys, lligades a un model de producció i consum dins la lògica capitalista. Així, les ciutats i els pobles on vivim són conseqüència d'un determinat model d'habitatge avalat, impulsat i dissenyat conjuntament entre les aliances públic-privades que tant defensen els neoliberals: PDeCAT, PP o Cs.

L'elevat atur, la pràctica congelació dels sous i la precarietat laboral dificulten el pagament d'uns lloguers en augment i d'unes hipoteques eternes. Les últimes dades del Consell General del Poder Judicial (CGPJ) són clares: **cada dia a Catalunya una mitjana de 36 famílies es queden sense casa.**

El fet de no estar garantit l'accés a un habitatge digne hauria de preocupar les administracions i la ciutadania. Per això **l'Ajuntament d'Artés, aquesta legislatura, ha creat la Regidoria d'Habitatge**, per poder generar polítiques d'habitatge que donin solucions, per petites que siguin, a aquest dret.

Però què és el dret a l'habitatge digne? Es concreta en poder gaudir d'un habitatge assequible amb seguretat en la tinença, amb accés als serveis bàsics i a les infraestructures. Per fer front a aquesta difícil tasca la primera feina que es va realitzar des de la Regidoria va ser l'elaboració del Programa d'Actuació Municipal d'Habitatge (PAMH) en què, després d'analitzar la situació habitacional a la vila a través d'una diagnosi, proposa accions a curt, mitjà i llarg termini. Per això, **a finals del mes de juny de l'any passat es va crear l'Oficina Local d'Habitatge d'Artés**, per canalitzar totes les accions que es puguin desenvolupar en temes d'habitatge i amb l'objectiu principal de protegir-ne el dret.

Una altra acció realitzada per aquesta oficina és la creació d'una Borsa d'habitatge, que vol mobilitzar el parc de pisos buits, uns 500, que ara

están desocupats i que en molts casos s'estan degradant, augmentar el nombre de pisos disponibles, que és molt limitat, i també facilitar l'accés a l'habitatge, ja que aquestes vivendes entraran al mercat a través d'un lloguer assequible (inferior al preu de mercat) o alguna altra fórmula similar. Com que l'Ajuntament no té, de moment, vivendes en propietat, els pisos que formaran part de la borsa han de ser cedits per propietàries/is d'habitatges. L'Ajuntament serà qui els gestionarà i els beneficis del lloguer seran íntegrament per a les propietàries/is sempre que el lloguer sigui inferior al preu de mercat (lloguer assequible).

Altres accions que ja ha començat a desenvolupar l'Oficina d'Habitatge són, per exemple, donar a conèixer alternatives al model dominant de compra o lloguer tradicionals. El sistema capitalista prioritza la propietat privada a la vida, a la vida digna. Per això, enfront d'un sistema que prima el benefici privat i l'especulació davant de les necessitats i dels drets, cal explorar altres maneres de cobrir les necessitats bàsiques. Una bona opció és l'economia social i solidària o el treball comunitari. En el cas de l'habitatge, per exemple, hi ha el model d'habitatge cooperatiu en règim de cessió d'ús, en què la propietat de l'immoble és col·lectiva i recau sempre en la cooperativa. Les habitants en són sòcies i poden viure-hi de per vida. La presa de decisions passa per l'assemblea general, l'òrgan sobirà.

També hi ha altres fórmules alternatives com poden ser la masoveria urbana (cessió de l'habitatge a canvi que s'assumeixin les obres de rehabilitació i manteniment en comptes del pagament d'un lloguer) o la compartició d'habitatges.

En definitiva **el dret a l'habitatge digne passa per recuperar-ne l'ús social i per fer prevaldre la possessió per davant de la propietat.** És a dir contemplar l'habitatge com un dret social i universal, un servei públic i no com un producte comerciable més, com una mercaderia qualsevol.